

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem Mgr. Ondřejem Bartošem ve věci

žalobce: **K. S.**, narozený X
státní příslušnost X
toho času bytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
č. p. 234, 739 51 Vyšní Lhoty
zastoupen advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Opočíněk 57, 530 02 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2021, č. j. KRPE-7679-25/ČJ-2021-170022,
ve věci zajištění cizince za účelem předání do jiného členského státu,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o jeho zajištění za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Dobu zajištění žalovaná stanovila na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k němuž došlo 28. 1. 2021 v 08.45 hodin.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítl, že žalovaná dostatečně neposoudila realizovatelnost účelu zajištění s ohledem na možnost předání žalobce do Řecka. Žalovaná dospěla k závěru, že jí nejsou známy překážky, které by bránily ve vycestování do Řecka nebo Rumunska. Žalovaná si však dle žalobce vůbec neobstarala žádné podklady, na základě kterých by mohla tento závěr vyslovit – rozhodnutí tedy nemá oporu ve spise a je z tohoto pohledu nepřezkoumatelné. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2020, č. j. 41 A 50/2020-43, z něhož se podává, že řecký azylový systém trpí vadami a tyto vady jsou neustále napadány a kritizovány; žalovaná tyto specifika řeckého azylového systému nevyhodnotila. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-24, z něhož vyplývá, že členské státy Evropské unie od roku 2011 pozastavili přemísťování žadatelů o mezinárodní ochranu do Řecka podle nařízení Dublin III. neboť Evropský soud pro lidská práva a Soudní dvůr Evropské unie dospěly k závěru, že řecký azylový systém vykazuje systémové nedostatky, které mohou porušovat základní práva žadatelů o mezinárodní ochranu. Žalobce tvrdil, že v roce 2020 přijalo Řecko 12 718 žádostí, z toho se podařilo uskutečnit pouze 33 transferů a ani jeden transfer nebyl z České republiky. Tyto skutečnosti svědčí o tom, že není namístě tvrdit realizovatelnost přemístění žalobce do Řecka.
3. Žalobce dále namítl, že předání do Řecka za účelem pokračování v řízení o mezinárodní ochraně právě v Řecku je nepřípustné, neboť Řecko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení a v řeckém azylovém systému jsou dány systémové nedostatky.
4. Žalovaná se nezabývala ani tím, že v aktuální situaci celosvětové pandemie onemocnění covid-19 hrozí žalobci v přeplněných řeckých azylových zařízeních nebezpečí nákazy; nákaza v Řecku má stoupající tendenci a uprchlické tábory jsou přelidněné a bojují s nedostatečným hygienickým vybavením. V této souvislosti

odkázal žalobce na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 nařízení Dublin III a také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 1 Azs 91/2016-27, podle něhož je nutno zvažovat otázku faktické i právní uskutečnitelnosti předání.

5. Žalobce poukázal na vypjatou situaci v Řecku a ilustroval ji reportem organizace „Country report Greece 2020“, která byla aktualizována 30. 4. 2020 a popisuje stav k 31. 12. 2019, a dále materiálem organizace Transparency International „Greece: worrying legal developments for asylum-seekers and ngos“ ze dne 4. 5. 2020. Tyto zprávy žalobce předložil k důkazu. Žalobce v souvislosti s těmito zprávami argumentoval jednak nárůstem žadatelů o mezinárodní ochranu v Řecku a průměrnou dobou vyřízení jejich žádostí, kdy v důsledku nouzového nařízení byl osobám vstupujícím do Řecka v březnu 2020 pozastaven přístup k azylovému řízení.
6. Žalobce dále argumentoval tím, že nový řecký azylový zákon, který vstoupil v platnost 1. 1. 2020, fakticky snížil ochranu žadatelů o mezinárodní ochranu tím, že rozšířil seznam případů, v nichž lze žádost o mezinárodní ochranu zamítnout jako zjevně neopodstatněnou bez posouzení skutkové podstaty a rizika navrácení, a dále tím, že byl omezen okruh případů, v nichž má odvolání v azylovém řízení odkladný účinek. Byly rozšířeny i důvody zadržování žadatelů o azyl. Nový azylový zákon i jeho následné novelizace kritizují mezinárodní organizace pro ochranu lidských práv.
7. Konečně žalobce argumentoval přeplněností řeckých azylových zařízení, nevyhovujícími životními podmínkami v nich umístěných žadatelů, nedostatkem základních služeb včetně lékařské péče a zhoršujícím se duševním zdravím žadatelů.
8. Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
9. Součástí správního spisu, doručeného žalovaným, bylo také podání žalobce označené jako „žaloba“, s podacím razítkem žalovaného ze dne 3. 3. 2021. V tomto podání žalobce argumentoval dále tím, že dle sdělení Ministerstva vnitra bylo v 92 případech zmařeno plánované předání do odpovědných členských států. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že tedy žalovanému muselo být známo již v době vydání napadeného rozhodnutí, že předání do Řecka nebo Rumunska není realizovatelné, a nemělo tedy dojít k zajištění. Přiložena je informace Ministerstva vnitra, OAMP, ohledně realizace dublinských transferů v roce 2020.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

10. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je popsáno, že realizace transferu do Rumunska je možná, což žalovaná věděla již na počátku, jinak by rozhodnutí o zajištění nebylo možné vydat. Realizovatelnost je zkoumána po celou dobu zajištění. Aktuálně disponuje žalovaná informací z Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, že budou do Rumunska vypravovány vojenské letecké speciály, které mají kapacitu 10 osob a budou primárně určeny k realizaci transferů podle nařízení Dublin III. Na březen a duben 2021 jsou schváleny a připraveny tři lety, další jsou předjednány.

11. Žalovaná dále uvedla, že ze zprávy Ministerstva vnitra, OAMP, ze dne 24. 2. 2021, vyplývá, že Rumunsko přijalo svoji odpovědnost za azylové řízení.
12. Žalovaná závěrem navrhla, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl za splnění podmínek § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení ústního jednání, neboť to účastníci nenavrhli a soud to nepovažoval za nezbytné.
14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření proti zajištění za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání (...) podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie.“*
16. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[n]elze-li předání cizince (...) uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, (...) policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení.“*
17. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že *„[p]olicie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“*
18. Ustanovení § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že jako zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území uložit buď (i) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu a zdržovat se tam a oznamovat jeho změny, (ii) povinnost složit peněžní prostředky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, přičemž peněžní prostředky může za cizince složit i jiná osoba, (iii) povinnost cizince osobně se hlásit policii ve stanovené době, a konečně (iv) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
19. Z předloženého správního spisu plyne, že dne 28. 1. 2021 v 07.35 hodin byla hlídka Policie ČR přivolána do obce X č. p. X, kde v areálu společnosti X opustilo nákladní vozidlo několik osob; oznamovatelka označila hlídce řidiče vozidla a 5 cizinců. Na

místě byla následně provedena pobytová kontrola, jedním z pěti zjištěných cizinců byl žalobce, který nepředložil žádný doklad totožnosti a uvedl identitu jako shora. Provedeným šetřením v informačních systémech žalovaná zjistila, že žalobce nemá platné oprávnění ke vstupu a pobytu na území České republiky. Porovnáním otisků prstů v systému EUODAC žalovaná zjistila shodu se záznamy v Řecku a Rumunsku.

20. Žalobce v podání vysvětlení správnímu orgánu, které bylo provedeno za přítomnosti tlumočníka z jazyka X, uvedl okolnosti svého příjezdu a pobytu na území Evropské unie. Uvedl, že je státním příslušníkem X, je rozvedený, bezdětný. X opustil v listopadu 2019 kvůli sporům o půdu mezi otcem a jeho bratrem, kvůli kterému byl zabit žalobcův bratr. Žalobce utekl ze země, aby si zachránil život. X opustil legálně na základě cestovního pasu a íránského víza, následně již cestoval nelegálně do Turecka, zde byl asi 7 měsíců, poté přešel do Řecka. V Řecku pobýval v uprchlickém táboře 3 měsíce, zde požádal o azyl. Následně pobýval v Makedonii, Srbsku, Rumunsku. V kamionu pak přicestoval do České republiky. Jeho cílovou zemí bylo Německo, Francie, Španělsko nebo Itálie. Žalobce dále uvedl, že neví, v jaké zemi se nachází, neměl zde v úmyslu zůstat, pouze projížděl. Řecko opustil dobrovolně, žádné důvody mu nebrání se tam vrátit jako do země, kde požádal o mezinárodní ochranu. Žalobce uvedl, že by vyčkal na území České republiky do doby, než budou připraveny podmínky pro předání do jiného členského státu, současně nemá v úmyslu zde žádat o azyl. Uvedl také, že zde nemá žádné rodinné vazby ani zázemí. Vzdálenější členy rodiny má ve Francii, Itálii, Španělsku. Disponoval peněžními prostředky ve výši asi 45 EUR a 50 LEI. V České republice nezná nikoho, kdo by mu mohl půjčit peníze k obstarání základních potřeb, ani kdo by jej ubytoval, případně za něj složil finanční záruku. Nemá zdravotní pojištění.
21. Žalovaný dne 29. 1. 2021 vydal rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem předání na dobu 30 dní. Protože proti tomuto rozhodnutí není přípustné odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení a rozhodnutí je pravomocné jeho převzetím, napadl jej žalobce nyní posuzovanou žalobou.
22. Krajský soud předně konstatuje, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával napadené rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
23. Žalovaný v žalobou napadených rozhodnutích o zajištění přezkoumatelným způsobem zdůvodnil naplnění výše citovaných podmínek stanovených v § 129 odst. 1 a odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se podrobně tím, zda v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku ve smyslu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se s posouzením této otázky tak, jak jej učinil žalovaný, ztotožňuje. Žalobce vstoupil na území Evropské unie i České republiky a pobýval zde neoprávněně; žalobce bude předán do státu přímo sousedícího s Českou republikou a nemůže do tohoto státu oprávněně samostatně cestovat (nemá platný cestovní doklad); nemůže uvést adresu místa pobytu na území České republiky. Žalobce tak naplnil hned několik skutkových podstat zakládajících předpoklad vážného nebezpečí útěku. Již po své azylové žádosti v Řecku nevyčkal výsledku řízení a svévolně zemi opustil a

pohyboval se po několika zemích Evropy. Lze tak učinit závěr, že žalobce pouze zneužívá instituty azylového práva k legalizaci vlastního pobytu. Česká republika není jeho cílovou zemí, nemá zde zázemí a ani prostředky na zajištění obživy a nelze tak rozumně důvěřovat žalobcovým závazkům, že by zde v případě propuštění setrval. Vážné nebezpečí útěku je tak v případě žalobce nepochybně dáno, jak správně uzavřela žalovaná.

24. Žalovaný se dále přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou, zda by v případě žalobce nepostačilo uložit některé ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Ze shora uvedených skutečností vyplývá, že nikoli. Krajský soud k tomu konstatuje, že žalobce v průběhu podání vysvětlení sice uvedl, že by v případě propuštění vyčkal v České republice do realizace předání, současně ale uvedl, že zde nemá zázemí, rodinu, nezná zde nikoho, kdo by mu poskytl ubytování nebo prostředky pro obživu, přičemž sám potřebnými prostředky nedisponuje. Žalovaná proto správně došla k závěru, že žalobce není vzhledem ke své situaci schopen splnit případné povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců, a nepřichází v úvahu ani složení finanční záruky. Žádným mírnějším opatřením než zajištěním by tedy nebylo možné zajistit účel předání.
25. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný dostatečně neposoudil faktickou možnost realizace zajištění a nezabýval se systémovými nedostatky azylového systému v Řecku.
26. Krajský soud shledal, že žalovaná se otázkou možnosti realizace zajištění a otázkou systémových nedostatků azylového systému v Řecku zabývala. Je třeba říci, že žalobce ve správním řízení žádné námitky v tomto směru neuplatňoval, přitom z jeho výpovědi vyplynulo, že přinejmenším po nějakou dobu konzumoval dobrodiní řeckého azylového systému. To považuje krajský soud za významnou okolnost, neboť žalobní tvrzení vztahující se k nedostatkům řeckého azylového systému mají pouze obecný, povšechný charakter, jedná se o prezentaci celkových statistik. Z těch se ovšem situace jednotlivce může vymykat a také se v případě žalobce zřejmě vymyká, neboť z jeho výpovědi *ex silentio* vyplynulo, že on sám žádné negativní poznatky o řeckém azylovém systému nemá, natož že by čelil jakýmkoli jeho negativním jevům. Protože žalobcem uváděné skutečnosti jsou bez zřejmého vztahu k jeho konkrétní situaci, neprovedl soud ani důkazy, které k prokázání těchto skutečností žalobce navrhoval.
27. Žalovaná k otázce realizovatelnosti předání uvedla, že Řecko i Rumunsko jsou členy Evropské unie, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a státy jsou schopny zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů. Obě země ratifikovaly a dodržují všechny mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňují činnost právníkům osobám dohlížejícím na dodržování těchto práv.
28. Krajský soud podotýká, odkazuje přitom na závěry rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 3. 2019, č. j. 41 A 4/2019-33, aprobované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2019, č. j. 4 Azs 153/2019 – 30, že žalovaná napadeným

rozhodnutím nerozhodovala o předání žalobce do Řecka nebo do Rumunska, ale pouze o jeho zajištění za účelem předání; jejím úkolem bylo tedy pouze předběžně zkoumat, zda je takové předání vůbec možné a zda není *a priori* vyloučeno. To žalovaná zkoumala a učinila správný závěr, že *a priori* předání do některého z členských států vyloučeno není. Krajský soud připomíná závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 79/2010 – 150, z nichž plyne, že smyslem řízení o zajištění cizince není s konečnou platností posoudit otázku, zda má cizinec nuceně vycestovat z území České republiky, ale pouze vytvořit podmínky pro to, aby tento hlavní účel mohl být realizován. Mimo to správní orgán rozhoduje o zajištění cizince pod velkým časovým tlakem; proto má povinnost zabývat se možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V posuzovaném případě žádné takové překážky žalovanému známy nebyly. Žalovaný zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a v duchu konstrukce, že v řízení o zajištění cizince za účelem předání je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení (§ 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců) – nejedná se tedy o rozhodnutí, kterému by předcházelo tradiční správní řízení, v němž by správní orgán zjišťoval skutkový stav v souladu s požadavky stanovenými ve správním řádu. Podrobnější zjišťování situace v Řecku a Rumunsku za účelem faktického předání žadatele o mezinárodní ochranu přináležejí Ministerstvu vnitra, které je následně oprávněno rozhodnout o tom, zda k předání dojde, či nikoliv. Žalované tedy nelze vytýkat, že se otázkou možnosti uskutečnění předání zabývala pouze v rovině obecně známých skutečností, když žalobce ve správním řízení nic konkrétního proti řeckému ani rumunskému azylovému systému nenamítal.

29. I kdyby zde existovaly překážky realizace předání do Řecka, zůstává stále možnost předání do Rumunska, kde žalobce také požádal o azyl, které ostatně – jak uvedl žalovaný – svou odpovědnost v tomto směru přijalo a vůči jehož azylovému systému žalobce nevznášel žádné námitky.
30. Nelze přehlédnout, že z informace Ministerstva vnitra, OAMP, č. j. MV-23514-2/OAM-2021, která je součástí správního spisu jako příloha podání žalobce ze dne 25. 2. 2021, pak vyplývá, že v roce 2020 a lednu 2021 byly sice zmařeny četné dublinské transfery z důvodu epidemiologické situace, avšak Česká republika se stále pohybuje ve lhůtách podle nařízení Dublin III na případnou další přípravu a realizaci předání. Tato informace podle krajského soudu potvrzuje správnost závěru žalovaného, že možnost předání žalobce do Rumunska nebo Řecka stále není navzdory všem okolnostem *a priori* vyloučena. Pokud žalobce odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 198/2016-24, jedná se o judikaturu po skutkové stránce již překonanou.
31. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí je v otázce splnění zákonných podmínek pro zajištění žalobce plně přezkoumatelné a také správné. Stejně tak krajský soud shledává i důvodnost aplikace institutu zajištění jako nejprísnejšího prostředku pro dosažení účelu předání do jiného členského státu Evropské unie. K zajištění žalobce tak došlo ze zákonných důvodů a realizace účelu zajištění není vyloučena.

Krajský soud připomíná, že pokud se následně objeví okolnosti případně vylučující některou z podmínek zajištění, má žalobce možnost podat žádost o propuštění ze zařízení, o čemž byl ostatně žalobce poučen přímo v rozhodnutí o zajištění.

VI. Závěr a náklady řízení

32. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 18. března 2021

Mgr. Ondřej Bartoš v.r.
samosoudce